

“NEDİR BU OLUP BİTENLERİN ANLAMI” MI DİYORSUNUZ!..

Münir Aktolga
Haziran 2013

Bu kez öyle uzun boylu tahlillerle falan girmeyeceğim yazıya! Tamam, bu bir kalkışmadır, en “sağdan” en “sola”, “ulusalcısından” kendine “demokrat”-“liberal” diyenine kadar bütün kanatlarıyla Devletçi-Kemalist cephenin “karşı devrimi” hedef alan bir kalkışmasıdır. Kültür ihtilali ürünü bilumum “okumuş”, “iyi eğitim görmüş” pozitivist elitin “yetti artık” diyerek sokağa dökülmesidir!. Bütün bunlar açık!. AK Parti iktidarını bu güne kadar elde ettikleri toplumsal konumları ve yaşam tarzları açısından bir tehlike olarak gören fraksiyonların isyanıdır. Bu nedenle, bugünkü yazıda amacım bunları tekrar etmek değil! Bugün, son günlerde ne oldu, nasıl oldu da bütün bu muhalefet kanatları biraraya gelerek “yetti artık” noktasında buluştular, AK Parti iktidarının bunda hiç mi hatası yok, bunu-bu konuyu ele almak istiyorum.

1-Alkol olayı, Köprüye Y.S.Selim adının verilmesine karşı duyulan tepki, ve ennihayet, Taksim Gezi Parkında birkaç ağacın kesilmesi.. tamam, bütün bunlar Devletçi-solcu Kemalist elitlerin ayağa kalkmasında bir neden-bir çıkış noktası olmuştur, ama işin perde arkası asıl nedeni “çözüm sürecinin” oluşturduğu bilinçdışı tepkidir. Bilişsel Psikolojide buna “perde arkası duygular” (“Hintergrundemotionen”) deniyor. Bilinç dışı olarak oluşan-biriken duygusal potansiyeller-reaksiyonlar hiç hesapta olmayan başka bir şekilde birden açığa çıkıp olaylara yön verebiliyorlar. Örneğin, evde eşinizle kavga etmişsinizdir ve zihniniz halâ bilinç dışı olarak bunun yarattığı psikolojik ortamla meşguldür diyelim, bu potansiyel, gün boyu bununla hiçbir ilişkisi olmayan başka bir olayda birden sizin davranışlarınıza yön veren perde arkası itici bir güç olarak açığa çıkabilir!

İşte, “çözüm sürecine” karşı duyulan tepki-birikim de bunun gibi birşeydir. “Çözüm süreci” falan diyerek olayı öyle sadece PKK’nın silahlı elemanlarının yurtdışına çekilmesi olarak falan görmeyin!. **Çözüm süreci’nin asıl önemli yanı Kürtlerin-Kürt muhalefetinin saf değiştirmesidir; bugüne kadar Devletçi-Kemalist cephenin içinde çeşitli feedback yöntemleriyle bir tür tutsak olarak tutulan Kürt muhalefetinin zincirlerini kopararak saf değiştirmesi, Anadolu burjuvazisiyle birlikte burjuva devriminin saflarına katılmasıdır. Daha hiç kimse pek farkında değil gibi ama, bu olay o kadar önemlidir ki, ülkedeki bütün sınıf ilişkilerini, kuvvet dengelerini altüst edecek boyuttadır.** Devletçi cephe kurmayları bütün bunların farkındalar tabi, ama ellerinden de birşey gelmiyor. Nasıl gelsin ki, bir yanda hiçkimsenin karşı çıkamayacağı bir “barış süreci”, diğer yanda ise kuru milliyetçilik, bölünme edebiyatı! Tabii ki halk barış yanlısı olacaktı. Yapacak birşey kalmıyordu ortada. Bugüne kadar kurdukları kontrol mekanizması zemininin hızla ayaklarının altından kaydığını gören Kemalist elitler, ne yapsak etsek de bu gidişi durdursak diye kıvranıp duruyorlardı!..

İşte, tam bu noktada, bu son kalkışmayla birlikte, “isyan” geleneği içinde yoğrulmuş-şekillenmiş Kürt muhalefetine bir olta atılmış oluyor!. Öyle bir alternatif yaratılıyor ki onlara, ya AK Parti’nin-“çözüm sürecinin” yanında duracaklar, ya da, eski yol arkadaşları “solcu” isyancıların peşine takılarak ittihatçı cehenneme doğru yollarına devam edecekler! Bu oyun hiçte yeni değil aslında, daha önce de oynandı, 1915’ler öncesinde falan!..Zaten halâ o solcu kabuklarını kıramamış olan Kürt muhalefetini bazı “Kürt dostu” ittihatçı feedback kontrol unsurunun da yardımıyla tekrar eski saflara kazanmaya çalışıyorlar!. Göreceğiz!..

2-İkinci “perde arkası duygusal tepki” de gene “çözüm süreciyle” ilgili, ama bu kez olayın öznesi direkt olarak “Türkiye solu”, “solcular”!

Evet, Sovyetler Birliği dağılılı çok oldu, soğuk savaş da sona erdi, 20.yy bitti, 21.yy’a adım attık, ama “Türkiye solu” halâ kendi içinde bütün bunları hazmedemedi, ideolojik bir

hesaplaşma sürecini başlatamadı. Ama, bunun nedeni, sadece, onların önündeki eski tipten solcu ideolojik engeller değil. Bunlara ilaveten, onların önünde bir de aşmaları gereken (içinde doğup büyüdükleri) Devletçi-Kemalist ideolojik engeller bulunmaktadır. Bu ikincisi aslında daha önemli. Çünkü, iş bu noktaya gelince olay sınıf mücadelesinin boyutlarını aşıyor, buna bir de yaşam biçimlerine yönelik bilinç dışı kültürel engeller ekleniyor.

“Türkiyeli solcular”-kendi içlerindeki hesaplaşmayı tamamlayarak yeni duruma uygun yeni bir sol-solculuk anlayışı geliştiremedikleri için, bir süre sonra, sınıf mücadelesinin-bir bütün olarak siyasetin- dışına itilmeye başlandıklarını gördüler. İşte, onların Kürt muhalefetine peşine takılması olayı tam bu noktada olmuştur!. Öyle ki, Kürt hareketinin peşine takılmak adeta bir can simidi oluyordu onlar için! “Solculuğu” Kemalist ideolojinin etki alanı içinde öğrenenlere ideolojinin ve Kemalizmin sonu kendi varoluş koşullarının sonu gibi görünüyordu!

Ama tabi bu işin bir yanı, madalyonun bir de öbür yüzü vardı! Evet, bu can simidi onlara bir süre daha eski durumlarını-ideolojik konumlarını- koruyarak hayatta kalma şansı tanıyordu, bu doğru, ama öte yandan, bu durum onların kendi toplumsal kimliklerini tamamen kaybederek Kürt milliyetçi-solcu hareketinin yedek gücü haline gelmelerine de neden oluyordu. Eğer mevcut koşullar olduğu gibi devam etseydi, onlar için bunda bir sakınca yoktu aslında!; enternasyonalizm, devrimci dayanışma falan diyerek gene de durumu kurtarmak mümkündü!.

İşte bütün mesele tam bu noktada ortaya çıkıyor! Bütün bu dengeleri AK Parti'nin Öcalanla birlikte oluşturduğu “çözüm süreci” bozdu. Öyle oldu ki, işin içinde “barış” sözkonusu olduğundan ulusalcılar gibi solcular da buna direkt olarak karşı çıkamadılar, ama içten içe bir terkedilmişlik duygusu onları da kemirmeye başladı. “Önce demokrasi, sonra barış”, ya da, “demokrasi olmadan barış da olmaz” falan diyerek olayı kapatmaya, sorunu Öcalan'ın ihanetine falan bağlamaya çalıştılar, ama bu da tutmadı; çünkü Kürtler ve PKK liderlerine sahip çıktılar. Hiç kimse bu kadarını beklemiyordu doğrusu! Hatta öyle ki, bazıları ta o Kandil'e kadar tırmanarak bu işin aslını öğrenmeye çalıştılar! Gerçekten PKK bu barış sürecine inanıyor muydu, yoksa bu sadece bir manevra mıydı! Bardağı taşıran son damla bu soruya verilen cevaplar oldu: Evet, Kürtler gerçekten yeni bir sürece adım atmaya karar vermişlerdi, ve de buradan geriye dönüş yoktu artık.

İşte, yol arkadaşlarından gelen bu kesin cevaptır ki, bu, Türk solcularını çıldırtmaya yetti ! Onlarda müthiş bir ideolojik travmaya-terkedilmişlik duygusuna yol açtı! Ve, kısa zaman içinde iş o hale geldi ki, yok olmadıklarını, olmayacaklarını ispat edebilmek için bilinç dışı olarak fırsat aramaya başladılar. Tabi aynı zamanda Kürtlere de bir mesaj olacaktı bu. “Yoldaşlar, bakın biz buradayız, nereye gidiyorsunuz, sizin yeriniz bizim yanımızdır, dönün tekrar geriye” mesajı! “Gezi Parkı” olayının öncülüğünü yapan “solcuların” “perde arkası duygularının” özü budur işte!

3-Ama hepsi bu kadar mı? İşin bir de AK Parti'ye yönelik yanı var. Bir süredir yazıyorum hep, adeta çırpınıyorum durduğum yerde!. Trenin raydan çıkabileceğini anlatmaya çalışıyorum ve bütün gücümle alarm koluna asılıyorum! Bir yanda, bütün renkleriyle solcu-Kemalist elitler, diğer yanda ise, “yay anasına be biz neymişiz” psikolojisine kapılan, bu yüzden de kendi güçlerini abartarak karşı devrim cephesini küçümseyen AK Partililer! Bakın daha geçen haftaki yazıda ne-neler demişiz, bir kere daha tekrar etmekte fayda var bunları:

“Evet, Türkiye’de yaşanan kültür ihtilali süreci, kökleri Oryantalizme dayanan pozitivist bir toplum mühendisliği olayıdır; zorla-Devlet eliyle yukardan aşağıya doğru bir kültür-medeniyet değiştirme-değiştirme olayıdır[1]; buna bağlı olarak da bir tür medeniyetler çatışmasıdır yaşanan. Bunun üstüne kapitalizmin gelişmesi süreci ve sınıf mücadeleleri de eklenince süreç olağanüstü karmaşık hale geliyor!..Ben diyorum ki, olayı-Türkiye’deki sınıf mücadeleleri olayını bu tarihsel perspektifle ele almadan, bırakınız sorun çözmeyi, Türkiye’de ne olup bittiğini bile anlayamazsınız. Bu durumda

mücadele, tamamen bilişsel platformun dışına kayar, duygusal-kültürel bir alt kimlikler arası mücadele zeminine indirgenir. Bugün karşılaştığımız birçok sorunun kaynağı da budur!

Şu son “alkol” tartışmalarını ele alalım! Aslında son derece basit bir olay! Alın bütün o gelişmiş ülkeleri, hemen hemen hepsinde benzeri uygulamalar var. Ama iş Türkiye siyaseti olunca olay hemen yörüngesinden kayıveriyor ve sorun bambaşka bir alan içinde ele alınarak sınıf mücadelesinin bir parçası haline geliyor! Ve öyle oluyor ki, sanki ülkenin bütün diğer sorunları, anayasa sorunu, Kürt sorunu, Suriye sorunu..bunların hepsi bitmiş, sınıf mücadelesine konu olacak başka şey kalmamış gibi bu konu birden öne çıkıveriyor! İnanın dünyanın başka hiçbir ülkesinde göremezsiniz böyle bir şeyi. Kimseye anlatamazsınız da olup bitenleri, anlamazlar çünkü! Nasıl anlaşılar ki, bir zamanlar “başörtüsü” nasıl sadece başörtüsü değil idiyse, aynı şekilde, şu an tartışılan “alkol” konusu da sadece alkol değildir! Belirli simgeler söz konusu olunca konu birden yörüngesinden çıkıyor ve sınıf mücadelesiyle karışık bir tür kültürler arası mücadele-Türkiye’ye özgü “mahalle” kavgası haline dönüşüyor!

“Mahalle kavgası” dediğimiz şeyin ne olduğunu hepimiz pratikten biliriz, bilinç dışı yaşam bilgileri (kültür)-buna bağlı olarak da yaşam biçimleri arasındaki kavgadır bu. Ve yeni birşey de değildir. İşin köklerine inersek ucu ta o II.Mahmut'lara falan kadar uzanır (daha ötesini bir yana bırakıyoruz). Bu konuda daha önce çok yazdım; ama şimdi burada konuya ilişkin çok önemli bir noktanın altını çizmek istiyorum. Yaşam bilgileri-yani kültür dediğimiz şey bilinç dışı olarak sahip olduğumuz bilgilerdir. Yani, kültürel alt kimliğimizi oluşturan bilgiler duygusaldır-bilinçdışıdır. Bunlar tartışılmaz. Tartışmaları bu temelde götürmenin de kimseye faydası yoktur. Alt kimlikler-kültürler arasındaki mücadele birlikte yaşam koşulları içinde zamanla bir üst kimlikte kendilerini yeniden üreterek çözülürler. Sınıf mücadelesi ve üst kimlik yaratma olayı ise bilişseldir. Öyle ki, tek tek bireyler ve toplum olarak kendi kendimizi üretirken sahip olduğumuz bilgiler yatar bunun temelinde. Bu nedenle tartışılacak olan budur. Tartışmaların gelişmesi gereken zemin bu bilişsel zemin olmalıdır.

Örneğin, şu son alkol tartışmasını ele alalım. AK Parti'nin ve Erdoğan'ın bu konudaki hassasiyeti doğrudur bence. Bu konuda bir düzenleme yapılması da doğrudur. Gece saat 10'la sabah 6 arasında alkol satışı yapılmayacakmış, e..ne olmuş yani! Ama olay bu değil işte!. Bir kere AK Parti'nin tam şu sıra böyle bir olayı gündeme getirmesi doğru değildir. Nerede yaşıyoruz ki, sen bilmiyor musun “endişeli modernlerin” bu konudaki-yaşam biçimleri konusundaki- “hassasiyetlerini”, başka işin mi yok şu sıra? Daha anayasa sorununu çözemediniz, Kürt sorunu oldu da bitti çözüldü gözüyle bakıyorsanız yanılıyorsunuz!.Görmüyor musunuz, öküzün altında buzağı arıyor bazıları! “E, bize ne, arayıp dursun onlar, biz ne yaparsak yapalım zaten onları tatmin edemeyiz” deyip geçemezsiniz!. Yeni, demokratik bir anayasa sorunu var bu ülkenin tek başınıza mı yapacaksınız yeni anayasayı? Öte yandan, Suriye sorunu dayanmış kapıya..Tamam burada da Türkiye haklı. Ama nasıl çözeceksiniz bütün bu sorunları, tek başınıza mı? “Allah bize yardım eder bir yolunu buluruz” diye mi düşünüyorsunuz yoksa? Ya da, bir zamanların “Mafyaya karşı tek başına” filmini mi sahneye koymak istiyorsunuz! Eğer böyle düşünüyorsanız yanılıyorsunuz! Evet, Allah yardım eder, ama, hele önce sen bir yap bakalım yapman gerekenleri! Sen ödevlerini tam olarak yapma, işi Allaha havale et, olmaz öyle şey!

Daha önce de yazdım bu konuyu, Anadolu burjuvaları olarak, başta eskinin o Devletçi burjuvaları olmak üzere, Devletçi cephenin içindeki bugün artık demokrasi yanlısı olabilecek unsurları, o “endişeli modernlerin” kendine “solcu-demokrat” diyen iyi niyetli kesimini yanınıza-demokrasi platformuna çekmeden bu işi başaramazsınız! Hem BDP ile-ve sizin dışınızdaki demokratik kamu oyu kesimiyle işbirliği yaparak anayasayı Meclisten geçirme ve referandum hesapları yapıyorsunuz (ki bu hesaplar

doğrudur, başka yolu yoktur zaten), hem de, kazanabileceğiniz unsurları kendi ellerinizle alkol vs. tartışmalarıyla karşı tarafın kollarına itiyorsunuz!. Neymiş efendim, dini olarak doğru olan nasıl yanlış olurmuş! Olur, bal gibi olur. Bırakın dini falan bir yana, adam ben dinsizim diyor yahu, neden bahsediyorsunuz siz! Ve eğer bu insanların içinde gerçekten demokrasi mücadelesinde kazanabileceğin kimseler varsa sen mecbursun bunlarla işbirliği yapmaya. Bak, Öcalan'la bile işbirliği yaptınız. Ve bu doğrudur da. E, o halde, dini olarak doğrusu buymuş! Bırakın efendim bir süre daha içsinler! Durduk yerde arı kovanına neden çomak sokuyorsun ki! Evet, alkole karşı mücadele etmek bu alana yeni düzenlemeler getirmek doğrudur, bu açıdan yapılan iş yanlıştır demiyorum, ama bunu, bilişsel politikanın üstüne çıkararak, kültürel-duygusal bir zeminde ele almak yanlıştır. Bekleyin biraz, şu anayasa sorununun bir hallolsun, şu Kürt sorunu bir yoluna girsin, Suriye meselesi bir belli olsun, ondan sonra daha sakin, daha demokratik bir ortamda daha kolay çözülür bu türden problemler.

Ben eminim ki bugün alkol konusunda sizinle ters düşenlerin büyük bir kısmı aslında bu düzenlemeye karşı değildir. Onlar korkuyorlar sadece! Siz böyle din-dine uygun düzenleme falan diye başlayınca onlar da bu işin ucu nereye varacak diye endişe ediyorlar!. Çünkü iş bilişsel düzeyden kültürel düzeye-alt kimlikler alanına indiği an bu türden problemler ortaya çıkıyor. Anlayın ve gereksiz bir inatlaşmayı bırakın artık bu alanda! Bugün bir grafik gördüm. “Çocukları alkole karşı değil devlete karşı koruyalım” diyor. Altında da çoğunu tanıdığım hepsi de değerli arkadaşlar var. Ne yani bu şimdi, bu insanlar bununla çocukları alkolden korumayın mı demek istiyorlar, bunların çocukları yok mu! Elbetteki var ve elbetteki onların çocukları da en azından sizinkiler kadar kıymetlidir onlar için; ama bir anda bütün bunlar unutuluyor, ya da bir yana itiliyor ve “daha önemli” diye düşünüldüğü için olay başka bir kanala giriveriyor!. Kim sorumlu bundan şimdi? Bence her iki taraf da! Yani kimse suçu sadece karşı tarafa atarak çözemez bu türden sorunları! Oturun övünün kendi kendinize, bakın bunların hepsi ayyaş falan diye! Buralardan devam ederek önümüzdeki devasa sorunları çöremezsiniz bunu bilin!..Mücadeleyi kültürel düzeyde devam ettirerek ne siz bir yere varabilirsiniz, ne de Türkiye! Kimin işine yarar bu biliyor musunuz: Devlet Sınıfının! Ergenekoncuların! Oturmuş kıs kıs gülüyordur onlar şimdi, ne güzel, gene “liberallerle” AK Partinin arasını açtık diye kına yakıyorlardır bir yerlerine! Aferim, devam!

Tam ben bu satırları yazıyordum ki bir de “Yavuz Sultan Selim meselesi” çıktı ortaya! Dün açıklanmış, yeni yapılacak olan köprünün adı Y.S.Selim olacakmış! Pes yani! Geçenlerde okumuştum, 3. Boğaz köprüsü birçok özellikleri bakımından Avrupa'nın en büyüklerinden biri olacak diye. Herşeyden önce 8 otoyol şeriti, buna 2 de raylı sistem ekleniyor, müthiş birşey! Helal olsun, AK Partiye ve Erdoğan'a dedim içimden! Peki ne lüzum var şimdi bunu Yavuz Sultan Selim Köprüsü diye adlandırmanın, başka isim mi bulamadınız! Kürt sorunu bitiyor da şimdi illaki bir de Alevi sorununu mu lazım bu ülkeye? Yoksa “sorunsuz” yaşayamayacağımızı mı düşünüyor bazıları! Daha orada, Esed bir yandan, İran'ın mollaları diğer yandan fırsat kollarken, Irak'ın Maliki'si pusuda bekleyip dururken ne lüzum var bu türden provokasyonlara. Tamam, siz bunu bir provokasyon olarak görmüyorsunuz, ama bazı vatandaşlarınız böyle algılayacaklar bunu, niye üstüne gidiyorsunuz ki bu türden kültürel yaraların. Size göre mesele bambaşka bir platformda yürüyor. Siz, Devlete hakim olan batıcı zihniyete karşı, iki yüz yıldır canınıza okuyan o kültür ihtilaline karşı bir reaksiyon olarak aynı devletin İslamcı yanına sahipi çıkmak istiyorsunuz, bunu yaparken de hak-adalet yerini buluyor diye düşünüyorsunuz, ama bir de o Alevi vatandaşları düşünün, o Pir Sultan Abdal'ın torunlarını düşünün! Ben size birşey söyleyeyim mi, ateşle oynuyorsunuz farkında olmadan, kendinize gelin ve toparlanın!.

Benim bir teklifim var! Tamam, bana kalsa yeni köprüye, Yunus Emre ya da Şeyh Bedreddin falan gibi herkesin kabulü olan Anadolu erenlerinden birinin adını verirdim, ya da mesela “barış köprüsü” derdim; ama madem ki siz illa o “ecdadımıza” sahip

çıkmaq istiyorsunuz, o zaman benim teklifim köprünün adını Sultan Abdülhamid Han köprüsü koyalım! Ciddi söylüyorum, hiç olmazsa o zaman buna sadece İttihatçı geleneğin bugünkü takipçileri karşı çıkarlar!.. Ayrıca, bu şekilde, Abdülhamid'e karşı yapılan haksızlıklar açısından bir yerde hak da yerini bulmuş olur!. Evet, benim önerim bu!..

Bakın açık söylüyorum. AK Parti ve Erdoğan Türkiye'nin şansdır bugün!. Yani, iyi ki onlar var. Hatta bazan, ya bunlar Erdoğan'a birşey yaparlarsa falan diye endişelendiğim bile oluyor! Ama bu ayrıdır, eleştiri ayrıdır. Dünyanın en büyük hava alanı için imza atabilen bir başbakan kendi duygularını-alt kimliğini kontrol altına alarak Türkiye'nin sorunlarına bilişsel düzeyde yaklaşmak zorundadır. Neredesiniz sayın Akdoğan, bu işler sizin göreviniz sanıyorum, başbakanın baş danışmanı olmak öyle kolay değil, gerektiğinde onu uyarmayı da başarmanız gerekir”!

Evet, bu satırların üzerinden daha bir hafta geçmedi! “Bir musibet bin nasihatten iyidir” demiş atalarımız! Demesine demiş de, şimdi ne olacak, fırsat bu fırsattır hesabı yollara döküldü bütün o Devletçi cephe ve de zil çalıp oynuyorlar! “Hani birkaç ölü de olsa hiç fena olmaz” diye dua ediyorlar içlerinden! Önümüzdeki günlerde bir şekilde bunu da başaracaklar belki. Öyle ya bir de cenaze töreni lazım bu duygusal kalkışmaya! Şu an tek eksik o! Sonra da o batılı dostlarına diyecekler ki, “işte bakın, bu da Türk Baharı”! Kara kışı bahar diye yutturmaya çalışacaklar! Dışardaki uzantıları da boş durmuyor zaten, baksanıza Esed bile Erdoğan'a, “göstericilere karşı demokratik yöntemleri kullan” tavsiyesinde bulunuyor!..Helal olsun Vallahi! Sizin solculuğunuza da helal olsun, AK Partililer size de helal olsun! Yıktınız perdeyi eylediniz viran!

Ama herkes sakın olsun, bu bir gaz çıkarma olayıdır! Her iki taraf da rahatsızlık yapan gazlarını çıkarıyorlar şu anda!. Ve göreceksiniz bakın bundan sonra daha iyi gidecek işler!.Herkes sakın olsun! AK Partiye ve de gözüne sadece Anadolu burjuvazisinin gözlüğünü takarak ona yol göstermeye çalışanlara da iyi bir ders oldu bu!. İnşallah onlar da öğrenirler bütün bu olup bitenlerden. Bu yollarda tek başlarına yürüyemeyeceklerini görürler! İnşallah, herkes ayağını denk atar da, kimse işi “Dimyan'a pirince giderken evdeki bulgurdan da olma” noktasına getirmez!.Ben hep iyimserim ve barışçı mücadeleden yanayım! Çünkü Türkiye'nin sorunları başka türlü çözülemez!..”Enseyi karartmayın” diyorum!..

Son bir nokta daha: Bu olay bize AK Parti'nin de sınırlarını göstermiş oluyor. Hani hep “AK Parti'nin de daha ilerisinde olmak” falan diyoruz ya, işte fırsat, bir adım daha ileri atmanın vaktidir!..Elde olana sahip çıkarak bir adım daha ileri!..